

25
ANYS FENT CAMÍ

ESCOLA PÚBLICA ÀNGELA BRANSUELA

ESCOLA PÚBLICA

ÀNGELA BRANSUELA

ÍNDEX PRESENTACIONS // 2 LA NOSTRA HISTÒRIA // 4 VIVÈNCIES // 8
ENTREVISTA AL PRIMER DIRECTOR // 12 DIFERENTS MOMENTS D'UNA JORNADA ESCOLAR // 14
AMPA // 20 REFLEXIONS EDUCATIVES // 22 CARICATURES // 30 ANÈCDOTES // 32
RELACIÓ DE MESTRES // 36 COL·LABORACIONS // 36

Tinc un amic que quan és el meu aniversari em diu que és més important posar vida als anys que no pas anys a la vida. I té raó.

El CEIP Bransuela enguany fa vinti-i-cinc anys i aquest aniversari és significatiu però, al meu entendre, és molt més rellevant que al llarg de tots aquests anys hagi estat capaç de generar tanta vida.

El llibre que teniu a les mans ho demostra. És un recull d'experiències, un conjunt de records, una colla de vivències... que van molt més enllà de la transmissió de coneixements que han sabut fer tant els professionals que durant tots aquests anys han trepitjat les aules del centre, com els que encara hi són. En efecte, aquesta publicació és el reflex d'un centre d'ensenyament on s'ha educat i s'està educant.

Per molts anys per aquest aniversari però, sobretot, el meu agraïment com a delegada territorial per la feina que feu cada dia amb constància, en silenci, i amb molta il·lusió.

Rebeu, també, el meu reconeixement com a persona vinculada, des de fa força temps, al món educatiu.

M. AURORA DANÉS I VALERI

*Delegada Territorial
Barcelona, març de 2002*

En els darrers anys anem veient com, una rere l'altra, les diferents escoles públiques de Mataró celebren el seu 25è aniversari. Aquest no és un fet casual, sinó que és el fruit de l'aposta decidida per la universalització de l'ensenyament que en el nostre municipi, com que en tants altres de caire progressista, es va produir a finals dels anys 70 i inicis dels 80, tot just després que el país recuperés les llibertats democràtiques. Eren temps difícils, amb molta feina a fer per redreçar pobles i ciutats que venien d'una de les pàgines més fosques de la nostra història contemporània.

Una de les prioritats d'aquells moments, el fet de resoldre la manca d'equipaments escolars per atendre tota la població, era essencial per fomentar la igualtat d'oportunitats i incidir en la cohesió social. Si bé actualment Mataró compta amb un bon nombre d'escoles públiques que es caracteritzen per l'elevada qualitat del seu servei, també és ben cert que l'educació de les persones continua essent una de les prioritats més importants per garantir un futur cada vegada més complex.

Per això és important que les escoles celebrin amb orgull la seva trajectòria vital i, des d'aquest punt de vista, cal dir que omple de satisfacció veure com el CEIP Àngela Bransuela ha assolit aquests 25 anys de servei a la ciutat i la comunitat educativa ho ha volgut celebrar amb un complet programa d'actes que ha abastat tot el curs 2001-2002, bona mostra del saber fer del centre i de la seva il·lusió per continuar contribuint per molts anys, a seguir formant els que de ben segur, en un futur no gaire llunyà, regiran el destí de Mataró. A tots ells, moltes felicitats.

SERGI BONAMUSA I TURON

*President de l'Institut Municipal d'Educació
Mataró, març de 2002*

LA NOSTRA HISTÒRIA

EL NOM DE L'ESCOLA

“Àngela Bransuela i Nonell (2-VIII-1883 / 14-XI-1965) va néixer a Mataró.

Quan només tenia cinc anys va morir la seva mare i poc després les seves dues germanes grans. L'any 1905 es va casar amb Manuel Plana i Boneri i nou anys més tard va quedar vídua amb cinc fills.

Àngela Bransuela, l'Angeleta, es va posar a treballar per poder agombolar la mainada.

A tots ells els va donar una infantesa curulla d'afecte i d'amor, malgrat la dissort i les privacions de tot tipus que va haver de patir. Gràcies al suport econòmic de molta gent, va poder escolaritzar els seus fills i donar-los una educació adient a l'època.

Anys més tard el seu fill Manuel Plana Bransuela, farmacèutic, en agraïment a tota la gent que de manera anònima havia ajudat la seva mare, va donar uns terrenys a la ciutat.

El seu desig era que s'hi construís un col·legi i que l'escola perpetués el nom de la seva mare: Àngela Bransuela”.

Josep Plana i Borràs

En Josep Plana, nét de l'Angeleta, ens va fer aquest escrit el 14 de febrer de 1999.

Aquest mateix any vam rebre la visita de la filla de l'Àngela Bransuela, la mare Carme Plana Bransuela, de 87 anys i de dos dels seus nebots. Ens va explicar que ella també s'havia dedicat a l'ensenyament i que vivia a Buenos Aires, a la República Argentina.

Volia veure l'escola que porta el nom de la seva mare i conèixer els nens que hi vénen. Va recórrer tota l'escola i va parlar amb els mestres i els nens i nenes de l'escola. Es va emocionar molt en veure la fotografia de la seva mare.

CRONOLOGIA

1977-1978 // INAUGURACIÓ DE L'ESCOLA ÀNGELA BRANSUELA + S'inicien les activitats de jardineria i canaricultura + Es planten tots els arbres i plantes del jardí i es fan les gàbies dels ocells i coloms.

1977-1978 // S'acaben les permanències i comença l'Escola de Pares on pares i mares ensenyen als alumnes diferents oficis.

1978-1979 // Participen en el Concurs de Cançons Nadalenques organitzat pel Centre Catòlic. En aquest concurs vam obtenir el Trofeu "Estel de Plata" en quatre edicions, així com altres premis en quatre edicions més.

1979-1980 // Comencen a fer tres hores setmanals de llengua catalana a cada nivell.

1980-1981 // Es crea l'Aula d'Educació Especial.

1983-1984 // S'inicien les colònies en diferents cursos + Se celebra la primera Festa de l'Arbre.

1985-1986 // Es fa la primera Exposició de Fi de Curs, oberta als pares + Surt la primera promoció que ha fet tota l'escolaritat al Centre + Comença la immersió a Ed. Infantil + Es fa la primera acta del claustre en català.

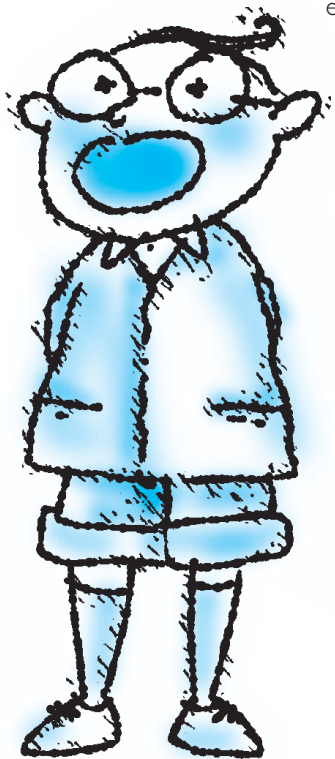
1986-1987 // S'aprova el Reglament de règim intern + L'escola es converteix, per primera vegada, en Col·legi Electoral + Els canaris de la gàbia es canvien per periquitos.

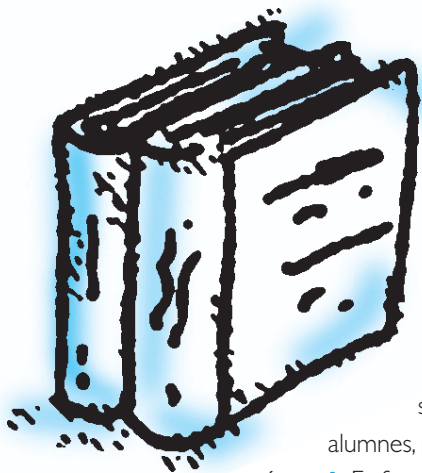
1987-1988 // S'inicien els tallers de plàstica al cicle inicial + La immersió arriba al 1r. curs de primària + Es fa l'ensenyament de ciències socials en català al cicle mitjà i ciències socials i matemàtiques al cicle superior.

1988-1989 // Es fa el 1r. Projecte d'obres per a l'arranjament de l'escola + S'inicien les classes d'informàtica en horari extraescolar.

1989-1990 // L'escola comença a ser d'una línia + Els alumnes del cicle superior reben classes de gimnàstica, impartides per monitors especialitzats, al Casal de Joventut.

>>

>>

1990- 1991 // S'endreça la biblioteca de l'escola segons la classificació decimal.

Assisteixen a la reinauguració l'escriptora Aurora Díaz Paja i el regidor de l'Ajuntament.

Durant unes hores a la setmana queda oberta per a alumnes, pares, i exalumnes, amb servei de préstec + Es fan, per primera vegada, les Dotze

hores d'esport + Es presenta el 2n. Projecte d'obres per a l'arranjament de l'escola + Jubilació del Sr. Josep Saura, mestre i director de l'escola durant força anys.

1991- 1992 // El Consell aprova el Reglament de la biblioteca.

1992- 1993 // S'inicia l'ensenyament de la llengua anglesa a 3r. de primària.

1993- 1994 // Es posa en funcionament l'Aula d'Informàtica.

1994- 1995 // Amb subvenció de l'AMPA, un grup de mestres fa la geganta que representa la nostra escola: l'Angeleta + Arriben, per primer cop, nens i nenes de P-3 + Es comencen a fer colònies a E. Infantil + S'obre el servei de menjador al Centre + Es suprimeix la plaça de mestre especialista de llengua catalana + S'implanta l'ús de l'agenda escolar a partir de 3r. de primària.

1995-1996 // Es crea la plaça de mestre especialista de música + Es fa el primer Festival de Fi de Curs al Teatre Monumental.

1996- 1997 // Les famílies col·laboren en el guarniment de l'entrada de l'escola per celebrar les festes de Nadal, cosa que es continua fent actualment + Els nens i nenes que ho demanen, reben ensenyament de religió catòlica.

1997- 1998 // Els alumnes de 6è passen als instituts per cursar la ESO + Tots els alumnes del col·legi van junts de colònies + Comencen les classes d'informàtica a educació infantil + El pressupost municipal permet començar la 1a. fase de les obres d'arranjament de l'escola: es construeix la rampa del 1r. pis, es fa una nova font i s'amplien les aules de P-3 i P-4.

>>

>>

1998-1999 // La filla de la Sra. Àngela Bransuela visita l'escola + Acabament de la 1ra. fase de les obres + Jubilació de la Sra. Encarna Fernández.

1999-2000 // S'inicia l'aprenentatge de llengua castellana al cicle inicial a nivell oral.

2000-2001 // S'organitza l'àrea d'Ed. Visual i plàstica de manera que una sola mestra la imparteix a tota la primària.

2001-2002 // Els aliments que ofereix el servei de menjador són elaborats a la mateixa escola

+ CELEBRACIÓ DEL 25 ANIVERSARI DE LA INAUGURACIÓ DE L'ESCOLA ÀNGELA BRANSUELA

VIVÈNCIES

Aquesta és una carta dirigida a tots els pares, mestres, alumnes i exalumnes de l'escola Àngela Bransuela.

Sóc exalumna i vull expressar el meu sentiment de joia i alegria cada vegada que trepitjo el col·legi.

Ja sé que pot semblar una mica tòpic i potser "cursi" dir que per a mi han estat i són molt importants tots els ensenyaments, les experiències viscudes i el temps passat en aquestes quatre parets. Penso que per a un nen és molt important la seva infància, la seva primera educació. Arran d'aquí ens formem com a persones, alguns es desvien del camí, és veritat, però la majoria el segueix i arriben a la maduresa essent grans persones

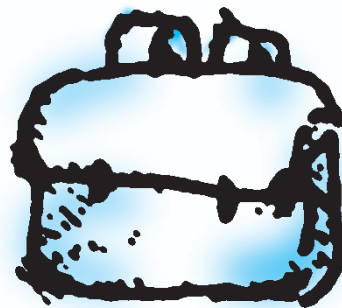
Quan ets petit no values l'esforç i sacrifici dels teus pares i mestres, però ara que sóc mare reconec que després de l'educació que els pares donem a casa als nostres fills, hi ha el col·legi; hi ha els mestres. Ells són la seva segona casa i per què no? la seva segona família.

Sento gran satisfacció portant la meua filla i deixant-la en mans dels que un dia van ser els meus tutors. Gràcies a ells, sóc el que sóc. I és per això que us demano a tots, pares i mares, alumnes i exalumnes que els tinguem respecte i agraïm el seu treball, ja que deixem el que més estimem, els nostres fills, a les seves mans.

I per acabar, i aquí ens hem de ficar tots, hem de conservar la nostra casa gran i que d'aquí a 25 anys més, puguem escriure aquesta carta referint-nos als nostres néts.

Gràcies per tot. Felix 25 è aniversari, escola Àngela Bransuela

A. M. G (mare i exalumna)

L'esperit d'un col·legi

No totes les escoles són iguals. Cadascuna té el seu "esperit", té aquella cosa, aquell valor, allò que la diferencia de les altres.

Té aquell "esperit" que any rere any, uns senyors i unes senyores anomenats mestres, varen dedicar els seus esforços i ideals perquè així fos.

Entenem per "esperit", la voluntat i dedicació per aconseguir que cada alumne pugui arribar a desenvolupar el màxim de si mateix en tots els sentits. Tal vegada explicat així, queda molt poètic, poc creïble, irreal i utòpic. Però puc posar un exemple real i viscut en una escola.

"Un nen està des de P-4 fins a 4rt d'E.G.B. en una escola. Per canvi de domicili cursa 5è i 6è en un altre centre.

A la primera escola, els informes i notes eren deplorables. Segons l'altre centre, a més de tot això s'afegia quelcom pitjor, era molt agressiu.

Altre cop per canvi de domicili nou canvi d'escola. Ara a l'Àngela Bransuela.

Va repetir 6è i va fer 7è i 8è d'E.G.B. No es va treure el graduat a la primera, però sí a les proves de maduresa.

Després va fer F.P. de primer i segon grau, i va acabar-ho bé.

Gràcies a Déu, no el vàrem "llençar", tant sols el canviarem de centre. Sortosament vam trobar la comprensió i paciència d'un col·legi amb bon "ESPERIT".

M.F.S. (pare d'un exalumne)

Estem orgullosos d'haver tingut l'oportunitat de ser el primer curs que vam fer P-3.

Durant aquests nou anys, hem rebut nous companys i hem acomiadat uns altres. Encara recordem els primer dia de classe, tothom plorava, era un escàndol.

Quan érem petits volíem ser els més grans del col·legi, i ara que ho som volem ser els petits per no marxar de l'escola. Cada any hem anat evolucionant amb l'ensenyament que ens han donat els mestres. Cada curs ha estat una mica més difícil, però en cadascun hem tingut un mestre diferent que hem conegut bé.

Aquest curs hem estat els més grans del col·legi, però el curs que bé serem els més petits, que per a nosaltres és un canvi molt gran a la nostra vida.

Sempre recordarem anècdotes i experiències com: la tirolina del Dani Luque, el "suposem que suposéssim", les xerrades de "la ràdio Adrià", el tros de cabell de la Patrícia, la companyia dels companys, les pedres del riu Segre, les exposicions i en els carnavals quan ploràvem perquè cremaven el Carnestoltes.

En especial les colònies, sobretot les d'Andorra, perquè estarem tots junts per última vegada.

Segur que plorarem com ploràvem a parvulari quan ens haguem d'acomiarar tots per última vegada.

Donem les gràcies als professors per tot el que ens han ensenyat!
POSAREM EL NOM DE ÀNGELA BRANSUELA AL LLOC MÉS ALT. GRÀCIES.

En nom dels alumnes de 6è.

Sandra, Aroa, Gemma, Laura i Tània.

Las ilusiones cumplidas

Angela Bransuela, 14 de Septiembre de 1994

8,45 A.M. La ilusión de algo nuevo se refleja en su pequeño rostro, apenas acierta a introducir el desayuno en su infantil maletín.

Supongo que esta escena con nimias variaciones se repetiría en la mayoría de todos los hogares, en el primer día de colegio de los niños que han tenido la suerte de poder asistir.

En este caso se trata de mi hija, una niña alegre que sospecho que a pesar de su corta edad, intuía el gran paso que suponía este día en su futuro.

Por eso en este momento en que se conmemora el 25 ° aniversario del colegio, creo, que las ilusiones que ella se había creado han sido satisfechas, gracias al equipo formado por sus distintos profesores y tutores, así como el ambiente de camaradería creado entre los padres de los alumnos.

Gracias a todos por: Las ilusiones cumplidas.

Rafael López. (pare d'una alumna)

Querido colegio Angela Bransuela:

Qué podría decir de ti, pues
para mí siempre fue un orgullo
pertenecer al Angela Bransuela. Los
años pasados dentro fueron únicos e
inolvidables, compañeros y profesores,
recuerdos de una infancia que guardo
en mi corazón.

Me gustaría dedicarte un fragmento de
un poema de Pablo Neruda.

“Acogedora como un viejo camino
Te pueblan ecos y voces nostálgicas
Yo desperté y a veces emigran
y huyen pájaros que dormían en tu alma.”

No sé, quizás es la manera que tengo de intentar describir así, la
magia que sentí estando dentro de ti.

Solo espero que mi hija sepa aprovechar el paso por tu camino y
recoja al final de este, el fruto que ella madure.

Con el corazón, al Angela Bransuela, por las sensaciones y experiencias
vivas dentro, que son para siempre inolvidables.

(Gracias por estar ahí)

D. R. F. (mare i ex alumna)

Nací en un pueblecito cerca de Málaga. Con 6 años nos
vinimos a Mataró; desde Alemania, donde mis padres estuvieron
un tiempo trabajando. Empecé en el “Angela Bransuela”, después
de pasar primero por “La Coma” y después por “Anxaneta”.
Aquí estrenamos el colegio mi hermano en 6º y yo en 4º con Don
Enrique.

Recuerdo que mi hermano hizo un trabajo sobre la “ Revolución
Industrial” en el que Don Javier le puso un notable de nota. Dos
años más tarde hice yo ese mismo trabajo, pero con mucha mas
información, dibujos etc... por mi trabajo el profesor sólo me puso
un bien , cosa que no me hizo mucha gracia, pero bueno...

En la Sala Cabañas, ganamos el 1er premio cantando “ Los
Campanilleros”, gracias a la voz de Rosendo, un compañero de
curso.

Casi todas las chicas estaban enamoradas de Don Javier, yo no.
Por aquel entonces estaba enamorada de un compañero de clase.
Me duro bastante tiempo, este amor platónico.

Don José Bosch enseñaba “las mates” de una manera particular
¿ Seguirán los leones comiéndose a las gacelas?

Don José Saura decía siempre:

- Nobleza obliga -

La Srta Mª Pilar:

- Mirad siempre a los ojos al hablar. -

¡Con el tiempo los he ido comprendiendo!

Don Javier pintó “ El Guernica”, varias paredes y la fuente de los
mayores; no me gustó nada que desaparecieran pues formaban
parte de nosotros la primera generación del “ Bransuela “

Hoy mi hija mayor tiene casi 6 años y va a P-5.

Espero que dentro de otros 25 años podamos celebrar otra vez
que sigue el colegio en pie, aunque nosotros seamos ya abuelos,
y a lo mejor, nuestras hijas tengan ya sus hijos y los sigan llevando
al : “Angela Bransuela” nuestro cole....

Una ex del cole.

Mi infancia son recuerdos...

Mi infancia son recuerdos de un colegio, sobre todo. Aunque, entiéndanme, un colegio significa para mi memoria muchas personas: profesorado y alumnado; con el tiempo, todo lo demás pasó a un segundo plano y el recuerdo trae a un primer término una sucesión de nombres de personas que con su esfuerzo construyó una escuela allí donde nadie esperaba que estuviese.

Llegaba yo a la escuela con mi hermano y mi hermana después de superar un puerto de montaña. Por el camino, las madres se quejaban ante la dificultad de la ascensión al ritmo de niños y niñas de corta edad. Una vez en mi escuela, se producía el encuentro con mis amigos y amigas. Recuerdo claramente las mimosas, los rosales y que no teníamos prisa por irnos de allí, en general. También es verdad que a veces bajábamos la cuesta como bólidos, como pueden demostrar mis rodillas y las de tantos otros.

Los maestros y maestras que tuve protagonizan escenas que mi memoria guarda celosamente. Fueron años y años en los que se sucedían los dones y las señoritas que invirtieron su tiempo, su juventud y sus ilusiones en mi clase.

Resulta grato encontrar a un compañero o compañera de clase y preguntarnos por el devenir de todos. Cómo no, es mucho mejor aún recordar juntos; porque nuestra infancia y juventud fue, en gran parte, esta escuela.

Hoy en día la vida me ha puesto al otro lado de la mesa y a veces, estoy segura, veo en mis alumnos y alumnas lo que mis maestros y maestras debieron de ver en nosotros, un potencial humano desbordante. A veces, también me descubro a mí misma

gestos o frases aprendidas. Ahora sé de su dedicación y su gran labor.

Cuando dejé esta escuela y llegué al instituto, nos preguntaron sorprendidos los profesores a mí y a los demás de dónde veníamos tan bien preparados. Para nuestra sorpresa, no sabían dónde estaba el Bransuela. Es decir, entre el desconocimiento general, se levantó un centro educativo y se establecieron unas relaciones humanas que nos unen a todos más allá de la edad. Mi pupitre ya no me sirve, pero siempre será mío. Igual que son míos mis compañeros y compañeras y mis maestros y maestras. Forman parte de mi historia y explican en gran medida lo que soy.

Me queda decir que no sólo aprendí una serie de materias, sino que me marcó la calidad humana de las personas que fueron mis formadores. Eso para mí hoy en día sigue siendo una deuda impagable. Todo lo que hago es intentar seguir su ejemplo y felicitarles públicamente después de tanto tiempo.

Sencillamente, gracias.

*María José Valle Baena
(ex alumna)*

*Mataró,
18 de marzo, 2002*

ENTREVISTA A EN JOSEP SAURA

PRIMER DIRECTOR DEL NOSTRE COL·LEGI

Per què va decidir fer-se mestre?

En realitat la vocació de mestre la vaig descobrir fent de mestre.

A la província de Tarragona només es podia estudiar magisteri i els meus pares, que eren pagesos, van voler que estudiés aquesta carrera. Estic molt content d'haver-ho fet.

Era difícil la carrera?

Els estudis sempre resulten difícils. Ara bé, en aquells temps els mestres estudiàvem per fer de tot. No hi havia especialitats i un mestre ho havia de fer tot.

Alguna vegada havia pensat que estaria millor fent una altra feina?

En aquell temps era famosa la frase: "passes més gana que un mestre d'escola". En

acabar la carrera em vaig dedicar a la pagesia, però una pedregada i una gran gelada, que ens van deixar sense res, van fer que em decidís a exercir de mestre. Vaig començar cobrant 500 pessetes al mes. Era preferible un sou segur, encara que petit, a la incertesa de si es collirien o no els fruits del camp.

Què és el que més i el que menys li agradava?

El que més m'agradava i m'agrada és la relació i l'amistat que queda amb els alumnes i pares. Quan em trobo amb exalumnes de fa vint anys em resulta molt agradable la relació d'amistat que conservem.

El que menys, era quan m'havia de posar seriós perquè algú feia alguna cosa malament.

Els nens d'ara són diferents?

Sí, perquè actualment els nens tenen molts més recursos que abans, però potser hi ha l'inconvenient que no valoreu gaire les coses.

Abans només teníem un llibre on hi era tot i no es disposava de mitjans. Ara bé, les coses aconseguides amb esforç es valoren més.

Què considera que és el més important que hem d'aprendre?

En el moment que esteu vosaltres heu d'aprendre de tot. Més endavant, el més important és saber escollir i cadascú s'haurà de dedicar a allò que més li convingui.

Quin consell donaria als mestres?

Els mestres han de tenir paciència, molta paciència i comprensió amb els problemes que puguin tenir els alumnes. El mestre ha de procurar ser amic dels alumnes.

I als pares, quin consell els donaria?

Que els pares us ajudin tant com puguin. S'equivoquen, però, quan us donen la raó en tot sense esbrinar realment què ha passat.

Què és el que més recorda del col·legi?

Una de les coses que més recordo són les dificultats que vam tenir en l'obertura del col·legi. Tothom estava preocupat perquè faltaven moltes coses per iniciar el curs. Recordo com amb el Sr. Gallardo, que en pau descansi, vam estar fins a les tres de la matinada posant taules i cadires. Però el curs va poder començar normalment.

I ara, de jubilat, què fa?

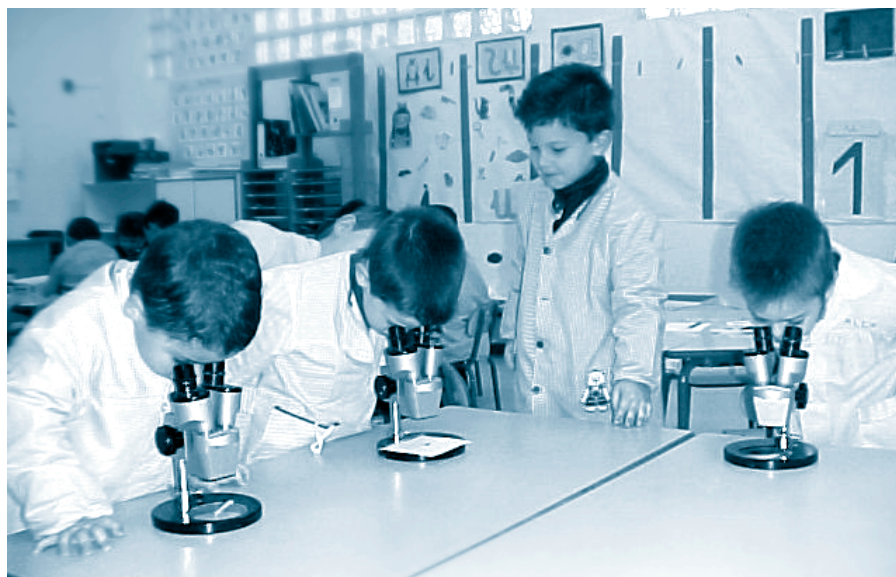
A mi sempre m'ha agradat fer coses de creació, i com us he dit abans en la pagesia m'hi sento molt a gust.

Entrevista realitzada pels alumnes de 6è

MOMENTS D'UNA JORNADA ESCOLAR

EL NOSTRE TREBALL
DIVERS ENS AJUDA A
FER-NOS GRANS DE
MANERA ACTIVA I
DIVERTIDA.

MOMENTS D'UNA JORNADA ESCOLAR

GAUDIM
MOLT MENTRE
APRENEM A
NEDAR

A L'HORA
DE DINAR
APRENEM
A MENJAR BÉ
I DE TOT

SOM
"EXPERTS"
EN LES
NOVES
TECNOLOGIES

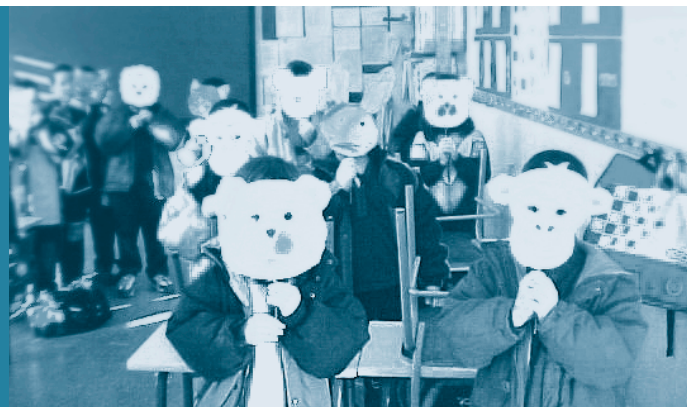
NO SEMPRE
SOM DINS LES
AULES.
A FORA HI TROBEM
EXPERIÈNCIES
ENRIQUIDORES I
INOBLIDABLES

MOMENTS D'UNA JORNADA ESCOLAR

ELS NOSTRES PATIS
SÓN AMPLIS,
ASSOLELLATS I
TRANQUILS...

TENIM PLANTES,
ARBRES, SORRA I, FINS
I TOT, VEIEM EL MAR.

SEGUIM
LES FESTES
I TRADICIONS
POPULARS

L'AMPA

DEL CEIP ÀNGELA BRANSUELA

L'AMPA és l'associació de pares i mares dels alumnes de l'escola.

La Junta, la forma un grup voluntari de pares i mares que amb dedicació i esforç intenta portar a terme projectes i idees i col·laborar amb l'equip docent del centre per millorar junts l'oferta educativa dels alumnes.

L'AMPA col·labora, organitza o participa en la realització de diferents activitats:

ACTIVITATS EXTRAESCOLARS • CASAL D'ESTIU • MENJADOR ESCOLAR •
CONSELL ESCOLAR • SORTIDES DE LA GEGANTA " L'ANGELETA"
DISTRIBUCIÓ DE LLIBRES • FESTES • REUNIONS DE PARES • JORNADA DE PORTES
OBERTES • FESTA DE FINAL DE CURS • FESTIVAL • SUBVENCIONS

L'AMPA del centre es reuneix cada dimecres de final de mes per tractar i organitzar els temes esmentats i també coordinar-se amb la Direcció del centre per a la realització de temes conjunts.

L'AMPA és oberta a tots els pares, per això es demana l'assistència de pares a aquestes reunions i també la col·laboració com a membre d'aquesta Junta.

Les activitats extraescolars

Enguany les activitats extraescolars són organitzades, preparades i portades a terme per la mateixa AMPA mitjançant un coordinador, que vetlla pel funcionament, i està dia rere dia a l'escola per a solucionar el que pugui sorgir. Els monitors són nois i noies que treballen amb il·lusió i que porten el projecte endavant, tenint en compte que són activitats educatives en temps de lleure dels alumnes. Una de les activitats extraescolars que es realitza en el centre des de fa una dècada és, Taekwondo. Les altres extraescolars ofertades per a aquest curs són informàtica, anglès, esports, teatre, patinatge, i activitats variades per als més petits.

Casals d'estiu

A l'estiu s'organitzen Casals d'estiu per als alumnes des de la finalització del curs escolar fins a finals de juliol.

Menjador

Aquest curs, després d'un treball conjunt entre l'Equip Directiu del centre i la Comissió de menjador de l'AMPA, i amb la intenció de donar una empenta a aquest servei escolar, s'ha canviat la modalitat. Així doncs, a partir d'ara el menjar es cuinarà en el mateix centre. Alhora s'ha apostat per una bona proposta lúdico pedagògica per a portar a terme en aquesta franja horària.

Sortides

Cada any l'AMPA organitza sortides amb la intenció de fomentar la cohesió dels pares i dels alumnes dins un clima ben animat. Es fan caminades, excursions... Es va un cap de setmana a la neu que és com anar de " colònies " amb els pares. Són experiències molt positives i enriquidores per a tots, tant per als grans com per als petits.

Distribució dels llibres de text

L'AMPA porta a terme, amb la col·laboració de la Cap d'Estudis del centre, la distribució dels llibres de text dels alumnes.

Festes de l'escola

L'AMPA participa i col·labora amb l'Equip Docent del centre en les festes de l'escola.

L'Angeleta és la geganta de la nostra escola. Amb l'ajut d'un grup de pares "geganers", participa en els actes culturals i festes tradicionals a què és convidada. És la nostra representant més "gran".

Dia a dia per millorar

L'AMPA treballa dia a dia per millorar l'oferta i els serveis escolars, en benefici dels alumnes i les famílies. Esperem que els pares de l'escola s'animin a participar activament en l'AMPA de la qual tots, pares i mares, en formem part. L'AMPA té un representant en el Consell escolar, màxim òrgan representatiu del centre. Des d'ell es participa de manera activa i positiva en la presa de decisions, i en el treball de construcció d'una escola millor per als nostres fills.

REFLEXIONS EDUCATIVES

EDUCAR ELS NENS PER A SER
LLIURES, CULTES I TOLERANTS.

Aquests eren els principis bàsics que orientaven la feina educadora d'algunes escoles modèliques del segle passat.

Els mestres de l'escola Àngela Bransuela, continuen la tasca d'aquelles escoles i amb el seu treball quotidià ens demostren que l'educació és una eina indispensable per millorar la societat.

Saben que és important ensenyar llengua, matemàtiques i música, però saben que el més important de tot és ensenyar a viure. en una societat plural, el repte és aconseguir que les persones siguin capaces de viure juntes i que s'enriqueixin a partir de les aportacions de tothom, des de les diferents cultures, llengües i religions, però amb una idea comuna, la de construir un món millor, on tots, els que ja vivim aquí i els qui hi aniran arribant s'hi puguin trobar a gust.

Gràcies a tots els mestres, i a tots els nens i nenes de l'escola que dia a dia, a través d'aquelles coses que esteu ensenyant i esteu aprenent, ens transmeteu les ganes de viure amb energia i il·lusió.

Gràcies a tots aquells que han fet possible que arribem a celebrar aquest 25è aniversari.

*Mercè Serrat i Mestre
Inspectora d'Educació de Mataró*

DEDIQUEM PROU TEMPS ALS
NOSTRES FILLS I FILLES ?

Hi ha pares i mares que, pel fet de treballar vuit o més hores fora de casa, pensen que no dediquen prou temps als seus fills i filles.

Els qui treballen a casa dedicats a les "tasques domèstiques", sovint tampoc es lliuren de la frustració de no disposar de temps per dedicar als fills/es.

Els pares i mares poden sentir-se culpables oangoixats pel fet que moltes vegades arriben cansats o cansades a casa i amb poques ganes o poca energia per a fer front a les demandes dels fills/es. També es pot donar el cas que el pare o mare arribi amb moltes ganes de jugar o parlar amb els fills i, en canvi, els fills no estiguin molt predisposats a fer-ho, o , almenys, en aquell moment.

D'altra banda, alguns pares i mares intenten compensar la seva absència al llarg del dia, a vegades amb regals, o deixant que els infants facin una mica la seva, aviciant-los en excés. En alguns casos extrems, fins i tot, es pot arribar al punt en què el nen o nena sigui qui decideixi què ha de fer la família en cada moment, assumint el paper d'autoritat que haurien de tenir de forma natural els pares.

Cap d'aquestes actuacions serveix per a recuperar el temps de relació amb els nostres fills i filles, això sí, pot contribuir a una "educació" equivocada i contraproduent.

Hi ha pares i mares que, pel fet de treballar vuit o més hores fora de casa, pensen que no dediquen prou temps als seus fills i filles.

Els que treballen a casa dedicats a les "tasques domèstiques", sovint tampoc es lliuren de la frustració de no disposar de temps per dedicar als fills/es.

Els pares i mares poden sentir-se culpables o anguiats pel fet que moltes vegades arriben cansats o cansades a casa i amb poques ganes o poca energia per a fer front a les demandes dels fills/es. També es pot donar el cas que el pare o mare arribi amb moltes ganes de jugar o parlar amb els fills i, en canvi, els fills no estiguin molt predisposats a fer-ho, o, almenys, en aquell moment.

D'altra banda, alguns pares i mares intenten compensar la seva absència al llarg del dia, a vegades amb regals, o deixant que els infants facin una mica la seva, "mimant-los" en excés... En alguns casos extrems, fins i tot, es pot arribar fins el punt en què el nen o nena petit sigui qui decideixi què ha de fer la família en cada moment, assumint el paper d'autoritat que haurien de tenir de forma natural els pares.

Cap d'aquestes actuacions serveix per a recuperar el temps de relació amb els nostres fills i filles, això sí, pot contribuir a una "educació" equivocada i contraproduent.

Així doncs, els pares i mares preocupats es poden preguntar quantes hores són necessàries de presència per aconseguir una bona relació pares-mares-fills. Els pediatres contesten que hi ha un mínim exigible de dues o tres hores diàries.

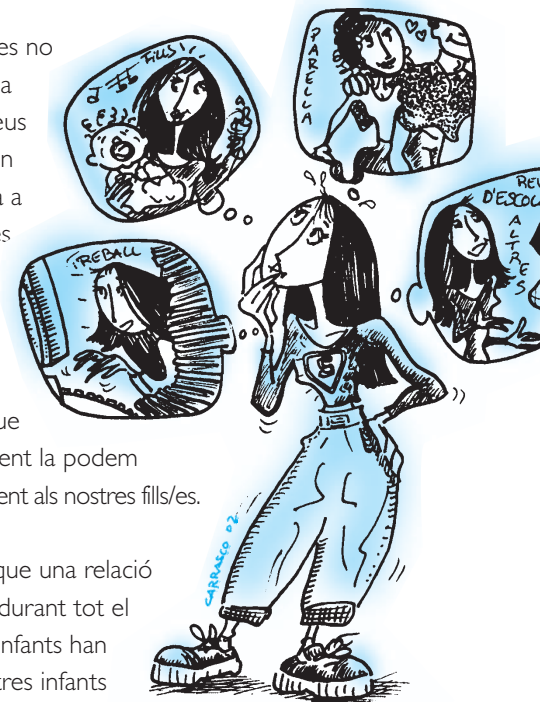
Però també matisen que, encara que sigui limitat, el temps que un pare o una mare passa amb el seu fill/a és més important per a l'infant que el que viu fora de casa.

A més, com més petit/a és el nen o la nena, més estona ha d'estar-se amb els pares, ja que en aquesta relació el nen/a adquireix un millor nivell d'expressió oral i de pensament, i desenvolupa la seva afectivitat i personalitat. La casa és la seva escola de la vida. L'escola, encara que és molt important, no pot substituir la família.

Als tres, quatre o cinc anys, l'infant té la capacitat de representar mentalment els pares. Recordar-los és una manera de fer-los presents. Per exemple, quan els nens fan com si parlessin amb la mare o el pare amb el mòbil de joguina de classe.

Per tant, els pares i mares no s'han de formar una idea anguniosa del que els seus fills/es viuen quan no són amb ells. Això acostuma a passar quan els fills i filles comencen la Llar d'Infants o, sobretot, quan comencen P3. Cal que no ens preocupem ni anguiem massa, ja que aquesta anguixa i patiment la podem transmetre inconscientment als nostres fills/es.

A més, s'ha demostrat que una relació exclusiva pare-mare-fill durant tot el dia no és desitjable; els infants han de relacionar-se amb altres infants i han de viure també altres ambients diferents al familiar; tot això els ajuda a adquirir més autonomia i capacitat de socialització amb els altres.

Veritablement, el més important no és la quantitat de temps que dediquem als fills/es, sinó la qualitat del temps.

Hom pot estar-se tot el dia amb els seus fills/es i no relacionar-s'hi. En canvi, hi ha mares i pares que saben donar molt en el poc temps que comparteixen amb els seus fills/es. Si els pares han establert amb el fill o filla una relació de confiança i diàleg, la seva presència continuada no és imprescindible.

Un infant no només necessita temps, sinó també amor i realitat. Els infants han d'aprendre a afrontar la vida tal com és, amb les seves alegries i limitacions. Per exemple, han d'acceptar que el pare i/o la mare han d'anar a treballar per a guanyar diners (que són necessaris en el món en què vivim).

I han de saber que el més important és que quan els pares tornen a casa són amb ells. Els pares i mares han de fer un esforç, superar el seu cansament o desànim i han de compartir el seu temps a casa amb els seus fills i filles. Es poden aprofitar tasques quotidianes de la llar o d'altres tasques, per exemple la mare pot parlar amb el nen mentre pinta la barana del balcó o el pare xerrar amb la nena mentre renta els plats... També podem fer participar els fills i filles en els nostres plans de diversió o d'activitat domèstica. El que els nostres fills/es volen és que els dediquem la nostra atenció, que els escoltem, que juguem amb ells/es...

Encara avui en dia trobem pares i mares que són gairebé incapaços de mantenir una conversa amb el seu fill o filla, sobretot quan són menors de cinc anys;

potser pensen que els nens o nenes no estan preparats, però així l'única cosa que aconsegueixen és no afavorir el desenvolupament del llenguatge dels seus fills/es, disminuir el nivell de diàleg i dificultar l'autèntic coneixement per part del pare o mare del seu fill/a. El diàleg és fonamental des del començament.

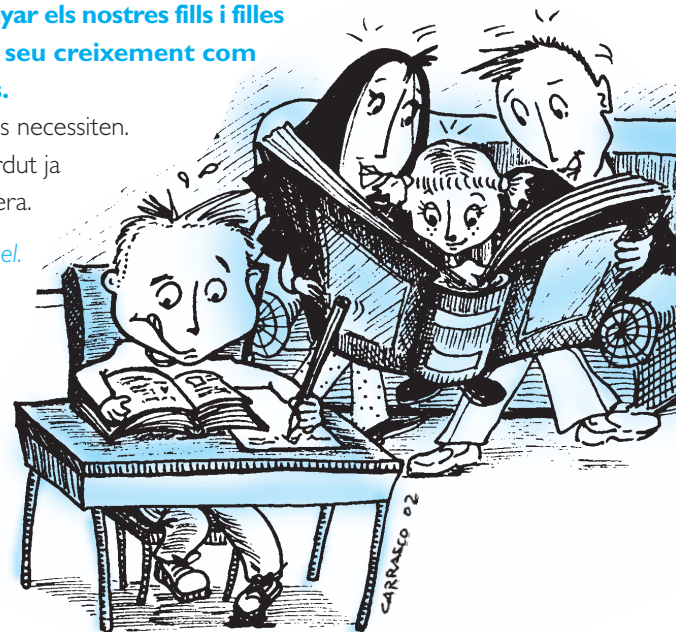
Pensem que la infantesa passa molt ràpid i que les relacions pares-mares-fills s'han de crear dia a dia, no podem esperar a que arribi l'adolescència i llavors queixar-nos de la manca de comunicació amb els nostres fills/es. La comunicació ha de ser una dinàmica familiar ja establerta des d'un començament.

No ens podem permetre perdre com a mares i pares la possibilitat d'acompanyar els nostres fills i filles al llarg del seu creixement com a persones.

Els i elles ens necessiten.

El temps perdut ja no es recupera.

*Mònica Miquel.
Mestra*

REFLEXIONS

A mi, una mestra ja gran, em sembla que res ha canviat tant com la manera d'ensenyar, d'educar.

Recordo aquella primera escola rural, unitària, amb 42 nens de 6 a 14 anys, guix, una pissarra, una estufa de llenya i gairebé res més. Això sí, molta il·lusió, poca experiència i aquell contacte directe dels nens amb la mestra.

Aquells eren temps en què a l'escola hi havia 2, 3 i fins a 4 germans. Si un nen es portava malament, als pares, els faltava temps per a venir a demanar disculpes a la mestra (ara si castiguem, també venen ràpid, però a demanar-nos "explicacions").

Ara, més que entre nens, em trobo perduda entre programacions, adaptacions curriculars, valoracions, informes, programes d'ordinador que no sé fer servir, reformes, transformacions... En resum, "papers", que si em fos possible, deixaria de banda per a dedicar aquest temps a preparar el treball personalitzat adequat a la diversitat d'alumnes que tenim actualment. Però, jo només sóc una mestra, i "els de dalt" deuen saber, naturalment, què és el millor...

I així, després de 30 anys, em sento una mestra "desvaloritzada" pels pares, la societat i, fins i tot, pels mitjans de comunicació.

Després de tot això, no aconsegueixo entendre gairebé res. Nens que vam tenir i que ara són adolescents ens diuen que han de divertir-se amb "el botellón" perquè no els donem més alternatives. Miro amb nostàlgia la meua adolescència, jo que vaig ser una nena de la postguerra, que vaig haver de treballar per a poder estudiar i que les tardes del diumenge les passava en un parc, juntament amb les meves amigues, menjant pipes perquè no teníem diners per anar al cinema; no recordo haver-me sentit especialment desgraciada, ni sense alternatives,

simplement em conformava perquè sabia que no se'm podia donar més.

Així doncs, quan sóc a punt de finalitzar una etapa important de la meua vida, la professional, en la qual a més d'ensenyar, he procurat educar i transmetre valors als meus alumnes, treballant amb ganes i honestedat, conscient de la meua responsabilitat, reflexiono i estic contenta i agraïda a la vida perquè, malgrat tot, he viscut millor i he tingut més que el que van tenir els meus pares.

M'agradaria que els nostres nens i els nostres adolescents també sabessin aprofitar totes les oportunitats, tot aquest potencial de joventut, per a poder viure amb alegria i plenitud, sense tenir necessitat de l'alcohol ni les altres drogues.

Si em volguessin escoltar els diria que potser per córrer darrere les grans sensacions, es perden les alegries que proporcionen les petites i senzilles coses de la vida.

Però això i totes les altres coses tan importants els continuaran ensenyant totes aquestes generacions de mestres més joves que jo, que, malgrat els "mals temps per educar" estan posant tanta dedicació, professionalitat i compromís perquè els nostres infants arribin a ser adolescents responsables i formats i arribin a ser unes grans persones.

Ser mestra ha estat sempre una gran responsabilitat i molt de treball però abans estava més motivat.

Amb afecte,

Dioni Calvo.
Mestra

FRUSTREM QUAN MARQUEM NORMES A L'INFANT?

A la sortida de l'escola un nen de 4 anys s'agafa de la branca d'un arbre fruïter de l'escola.

Quan la mare el reprèn i li diu que la deixi, el nen contesta:

- No vull!!

Per casualitat, la mestra passa per allà i la mare li comenta:

- No sé què fer amb ell!

En veure la mestra, el nen deixa la branca i s'acosta a la mare.

Reflexionant sobre aquest fet, he trobat cinc punts sobre els quals, permeteu-me, vull opinar:

- 1. Han d'existir límits o normes?**
- 2. Qui els ha de donar?**
- 3. Quins han de ser aquests límits?**
- 4. Com els hem de fer complir?**
- 5. Quan hem de començar?**

És evident que els nens i les nenes de Pàrvuls, en el procés de descobrir el món que els envolta actuen de forma que, sovint, sobrepassen els límits o normes que els adults considerem correctes. Des de fa uns anys sembla que, per evitar frustracions, la família deixa que l'infant actui lliurement. L'experiència ens ha demostrat que, quan aquest noi o noia arriba als 8-9 anys i, sobretot a l'adolescència, no està acostumat que ningú li demani l'esforç de fer una cosa que no li ve de gust o que deixi de fer el que desitja en aquell moment. El problema és aleshores difícil de resoldre.

Passa sovint que a l'escola se li demana l'acompliment de normes i valors que són imprescindibles per viure en societat:

els mestres tenen, actualment, greus problemes per aconseguir que un gran nombre de nens i nenes entenguin que el que se'ls demana és absolutament necessari per a la bona convivència. Trobem aleshores que el nen, desorientat, no sap què és allò que es pot o no es pot fer.

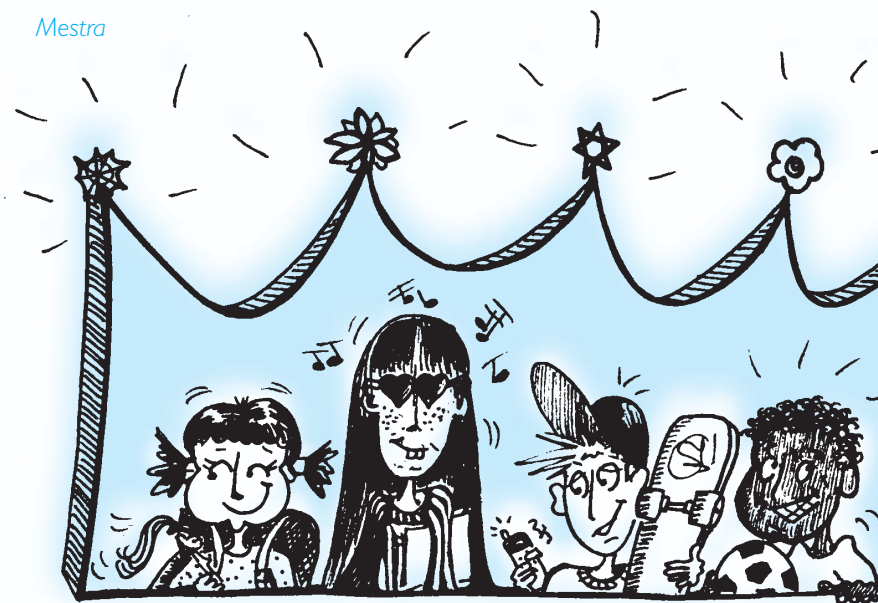
Tampoc no acaba de saber fins on li demana cada un dels adults que intervenen en la seva educació. És evident que el nen que veu clarament que tant la família com l'escola li ensenyen els mateixos valors, se sentirà segur en la seva forma de comportar-se. Però, quins seran aquests valors? Crec que hi ha unes mínimes normes de respecte, tolerància, civisme, responsabilitat... que són imprescindibles per viure en societat i que els menuts han de conèixer i respectar: A partir d'aquí, cada família posa el seu nivell d'exigència. Podrà ser més alt o més baix, però és absolutament necessari que el nen conegui el que se li demana i, sobretot, ho respecti.

A l'edat que ens ocupa ens és difícil, a vegades, fer complir certs hàbits, ja que les criatures ens proven constantment per veure fins on estem disposats a cedir.

Però, tinguem per segur que si el nen o nena rep una explicació clara del que se li demana i observa que mai cedim, malgrat que faci rabinaries o tossuderies, a poc a poc aprendrà a dialogar i arribarem així a l'adolescència podent negociar fins a trobar acords que convinguin a tots.

De tot el que he exposat es desprèn que des que el nen o nena és al bressol va descobrint el món amb tot el que de bo li ofereix, però que existeixen uns petits entrebancs que ha de superar i que l'ajudaran a solucionar els que, de ben segur, la vida d'adult li presentarà.

Lurdes Soler.
Mestra

CARRASCO 02

25 ANYS FENT CAMÍ

Aquest curs, que ja s'acaba
tanca un cicle i n'obre un altre:
25 anys ja fa
que de mestra vaig començar,
i sembla que va ser l'altre dia
quan em preparava
la cartera pel nou dia.

Un nou curs iniciava,
i jo de mestra m'estrenava:
tot era nou per a mi
i, en aquella aventura,
l'Àngela Bransuela també s'obria camí:
nova escola, nous alumnes i nous companys
m'acompanyarien els propers anys.

Van ser aquests, anys especials
que, en la distància del temps passat,
els recordo amb agrat,
tot i que, en aquells moments,
em portaren més d'un maldecap:
41 nens a la classe,
poc material,
molta il·lusió,
poca experiència,
moltes ganes d'innovar,
i poca paciència per escoltar...

Va ser una època de política marcada:
vagues, reivindicacions,
primeres associacions i eleccions ...
Recordem encara avui
aquelles sonades assemblees al primer pis.

Temps de natalitat abundant
i bon fer professional,
van fer la nostra escola gran.

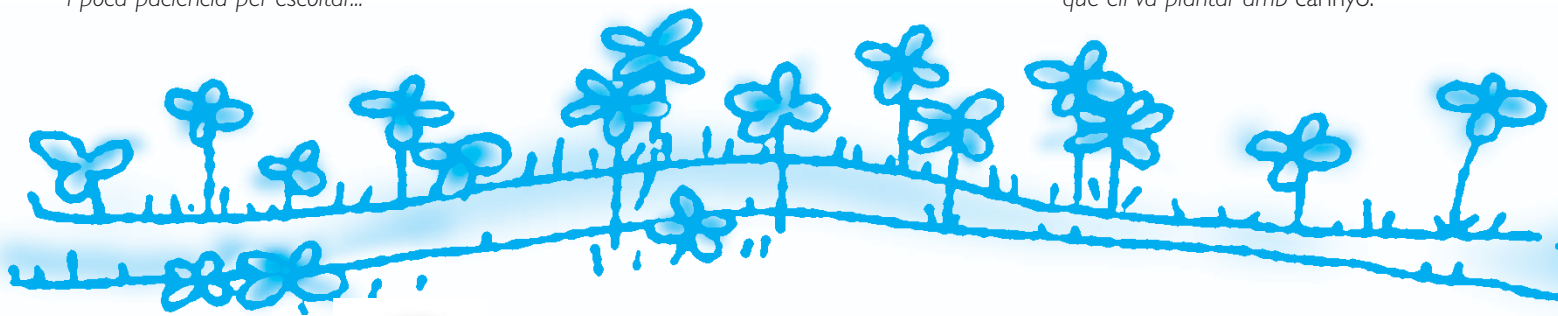
El Claustre també estava al complet,
el director era Don José,
que, a part de ser el meu pare,
s'estimava l'escola i penso que ho feia molt bé.

Les reunions de mestres
també eren mogudes:
molta gent a opinar,
idees diferents
i distintes maneres de fer,
propiciaven que ens passés l'hora,
però mai no ens n'anàvem a casa
sense abans prendre una Coca Cola
o riure una bona estona.

Els anys van anar passant:
l'escola creixia
i jo també ho feia en el terreny personal:
em vaig casar, i anys més tard,
el meu fill a l'escola va començar.
Recordo amb nostàlgia
la mort d'un company,
i a tots aquells que,
van decidir de Mataró marxar
per a la seva terra anar a ensenyar.

Vaig viure amb pena i alegria
la jubilació del meu pare, un bon dia:
pena, perquè perdia un bon company
i alegria perquè sabia
que de ple es podria dedicar
a la seva estimada pagesia

10 anys han passat des d'aquell dia,
els alumnes d'ara no el coneixen,
però sí molts dels seus pares
que amb ell, d'alumnes s'iniciaren
i al matí quan arribo,
i cap a l'escola pel pati camino,
el sento present entre nosaltres
en veure els arbres tan grans
que ell va plantar amb carinyo.

Van arribar, per a mi, temps difícils:
canvis de personal,
diferents maneres de pensar i fer,
pocs alumnes al barri
i retalls de plantilla
feren que visqués anys d'incertesa,
preguntant-me, si, en realitat,
la meua escola era aquella.

Diuem que després de la tempesta,
torna la calma
i així va ser com, a poc a poc,
hi vaig tornar a trobar el meu lloc

En llegir aquestes ratlles
uns, les sentireu també vostres,
d'altres discrepareu en algun moment,
però, que la Història de l'Escola l'hem fet
entre tots, és ben cert.

25 anys han passat,
des d'aquell dia en què vaig començar,
moltes coses han canviat:
la societat no és la mateixa,
la manera d'ensenyar també ha variat,
som més poquets: mestres i xiquets,
ja no sóc tant jove,
el temps no passa en val!
"tens arrugues"
diu el Jonatan,

"estic cansada" dic jo més d'un dia...
però, els anys, també m'han dut més paciència,
més tolerància, més comprensió
i cada matí segueixo aixecant-me contenta,
sense perdre pel treball diari la il·lusió.

Quan un exalumne trobo
i m'explica que una carrera ha acabat,
o que és a la Universitat,
o treballa aquí o allà,
o un taller d'això o allò ha muntat,
sóc feliç en veure que, entre tots,
hem posat els ciments
per tal de que sigui una persona de bé.

Ja espero amb alegria
que del nostre sopar arribi el dia,
on amb antics alumnes, pares i companys,
vinguts d'ací i d'allà
em pugui retrobar
i reviure, plegats, el que d'important
han estat tots aquests anys.

En arribar aquest instant,
un record vull tenir
per als qui acompanyar-nos no podran:
el Sr. Gallardo,
pares, mares i
alumnes

que un dia ens van deixar...
no seuran entre nosaltres
però, en el nostre cor sí que hi seran.
Ara va per tu, Blas,
Revivint tants instants,
impossible d'acabar sense recordar.
El dia 15 farem festa gran,
el teu lloc ningú l'ocuparà
però, no serà buit,
tots els nostres records l'ompliran ...

Potser ja és hora d'acabar...
I, què puc dir com a cloenda
d'aquesta recordada època?

L'escola ja no és tant gran:
el sistema educatiu i la poca natalitat
així ho han propiciat,
d'aquell claustre nombrós
ara, en quedem molt més pocs,
menys alumnes a les classes,
bona relació entre nosaltres,
també amb els pares i les mares,
i 25 anys fent camí,
fan que l'Àngela Bransuela sigui
la millor escola per a mi!

Mª Mercè Saura Montamat
Mestra

2001 - 2002

CARICATURES

ELS MESTRES... I EL CONSERGE

1 Els mestres tenim la gran sort de poder acompanyar els infants al llarg del seu creixement com a persones...

Mònica Miquel

2 Tinc la satisfacció de dir que he pogut dedicar aquests anys de la meua vida a fer el que més m'agrada: ajudar a créixer.

3 És agradable i satisfactori quan un alumne adult diu que recorda que eres "bona mestra" i "molt dolça". La nostra feina no es veu, es fa i es sent. La meua feina a Educació Infantil em permet mantenir en mi un grau d'"infantilitat".

Berta Planas

Lurdes Soler

4 Aquest any pot ser el millor que passo al col·legi perquè celebro els 25 anys.

Laura Aparicio

5 Ser mestre vol dir créixer sent sempre un nen.

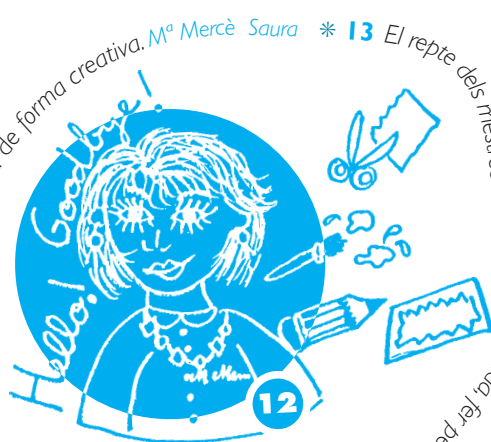

Enric Mateu

6 La meua professió no la canviaria per cap altra.

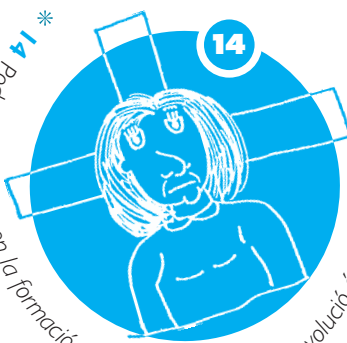
8 Educar és una cosa tan difícil i important que pugui integrar-se a la societat i transformar-la de forma creativa. Mª Mercè Saura * 13 El repte dels mestres és educar per a la vida, fer persones responsables, autònomes, crítiques i que sàpiguen viure en l'entorn que tenen. El mestre ha de trobar el difícil equilibri per poder donar a cada nen allò que de veritat necessita. Mª Antònia Quintan

16 Els nois i noies també ens ensenyen a nosaltres... si volem aprendre. Conviure en un col·legi és conviure amb el futur i després de 25 anys també amb el passat. Sr. Miquel Fernández

10 L'educació és la base de la maduresa i la tolerància. Pedro Abia * 11 I ara a prop de la jubilació, desitjo que el que hagi fet de bo per als nens superi els cops que m'hauré provocat. Rosa Pallaruelo

15 L'escola ha d'ésser el lloc d'aprenentatge per a tots siguin com siguin i d'on siguin. Anna Barbena

ANÈCDOTES

Un pare va queixar-se a la Direcció de la tutora del seu fill:

- *Què s'havia pensat aquella tutora d'escriure-li tantes notes del seu fill? La tutora no tenia dret a molestar tantes vegades la família.*

Sortosament, al cap de poc temps, el pare va agrair la preocupació que tenia aquella mestra pel seu fill.

En un control de ciències naturals, vaig fer la pregunta següent:

- *Explica la metamorfosi d'una granota*

Un nen que mai aprovava els exàmens va respondre escrivint un conte titulat "La granota presumida". El conte era tan maco que li vaig posar mig punt en aquesta pregunta.

- *Què hi farem! Si més no, anava per a escriptor!*

Fa molt de temps, fent la classe de religió, la mestra demana a un nen que li digui el Credo i el nen s'aixeca i comença a cantar la cançó d' Elsa Baeza, que llavors estava de moda "Creo en Dios, arquitecto e ingeniero..."

Tots van riure

Un dia a la porta de sortida de E. Infantil, un pare em va venir cridant molt i dient:

- *Què passa amb la meva filla, eh! Què passa?*

Jo, espantada i sorpresa li vaig preguntar:

- *Què és el que passa?*
- *Doncs que ahir a la tarda, a casa, la nena es va portar molt malament i no em va fer cas!*
- *Ho sento, però no puc anar també a casa teva, això ja ho arreglareu vosaltres!*

I és que, a vegades, ens demanen massa!

A la classe de castellà a 5è, la professora explica LAS SIGLAS i mana per a la sessió següent estudiar les més importants: O.N.U., E.E.U.U i J.J.O.O.

En veure que no les havien estudiat, la mestra empipada, escriu a la pissarra N.P.I. i diu:

- *Ja veig que no teniu "Ni Puñetera Idea"*

A 8è, quan tornen a sortir LAS SIGLAS, la majoria d'alumnes l'única que recorda és la N .P.I.

Arriba la nena de P-4 amb la seva mare. La mare embarassada... de molts i molts dies.

La nena pregunta a la mare després de mirar el Sr. Miquel.

- *Mama, el Sr. Miquel tindrà un nen petit com tu?*

Xerrada del Sr. Miquel amb una senyora que ve a buscar el nét.

- *Vengo a buscar al niño*
- *Com es diu.*
- *Manué*
- *Manel, i què més.*
- *Ahora no me acuerdo... del nombre de mi yerno. Mire el año pasado hizo la comunión.*

Son les 10 de la nit. Sona el telèfon a casa del Sr. Miquel

- *Sr. Miquel, per la tele diuen que demà potser plourà i farà força fred. Sap si els nens sortiran demà d'excursió?*
- *Senyora, jo no ho sé. I ara a l'escola no hi ha cap mestre.*
- *Molt malament, trobo que ens haurien d'informar. Com sé jo si li poso o no el dinar a la cartera per a demà?*

Als anys 80, quan es va posar de moda no casar-se per l'Església va venir un pare demanant:

- *Jo voldria que m'informéssiu d'on podria fer la "Comunió pel civil" el meu fill.*

Un matí pujant de la piscina, els nens anaven parlant dels signes del Zodíac:

- *Jo sóc cranc*
- *Doncs jo, peixos,*
- *Jo, escorpí- crida un altre.*

Una nena que anava escoltant a tothom, diu molt seriosa.

- *Doncs jo sóc MURCIANA*

Fa molt de temps, un missioner molt vellet ve a visitar-nos a la classe de 1r i ens porta de regal una Bíblia de nens i comença a parlar de coses de Déu i de la Santíssima Trinitat: que era un Espiritu Puro !!! i que es representava en forma de colom!!!

A la tarda, la mestra intrigada, pensant què podien haver entès els nens, els va preguntar si algú se'n recordava del que havia explicat el pare Andrés.

Silenci.

La mestra ajuda:

- *Ens ha parlat de coses de Déu, no?*

Un nen alça tímidament la mà i comenta:

- *Ha dit que Déu fuma pursos*

Un altre nen aixeca la mà:

- *I que té un ocellet al cap.*

Fa uns quants anys, un noi de deu anys sovint feia campana, fins que un dia el va trobar la policia municipal pel carrer a hores d'escola i li va dir:

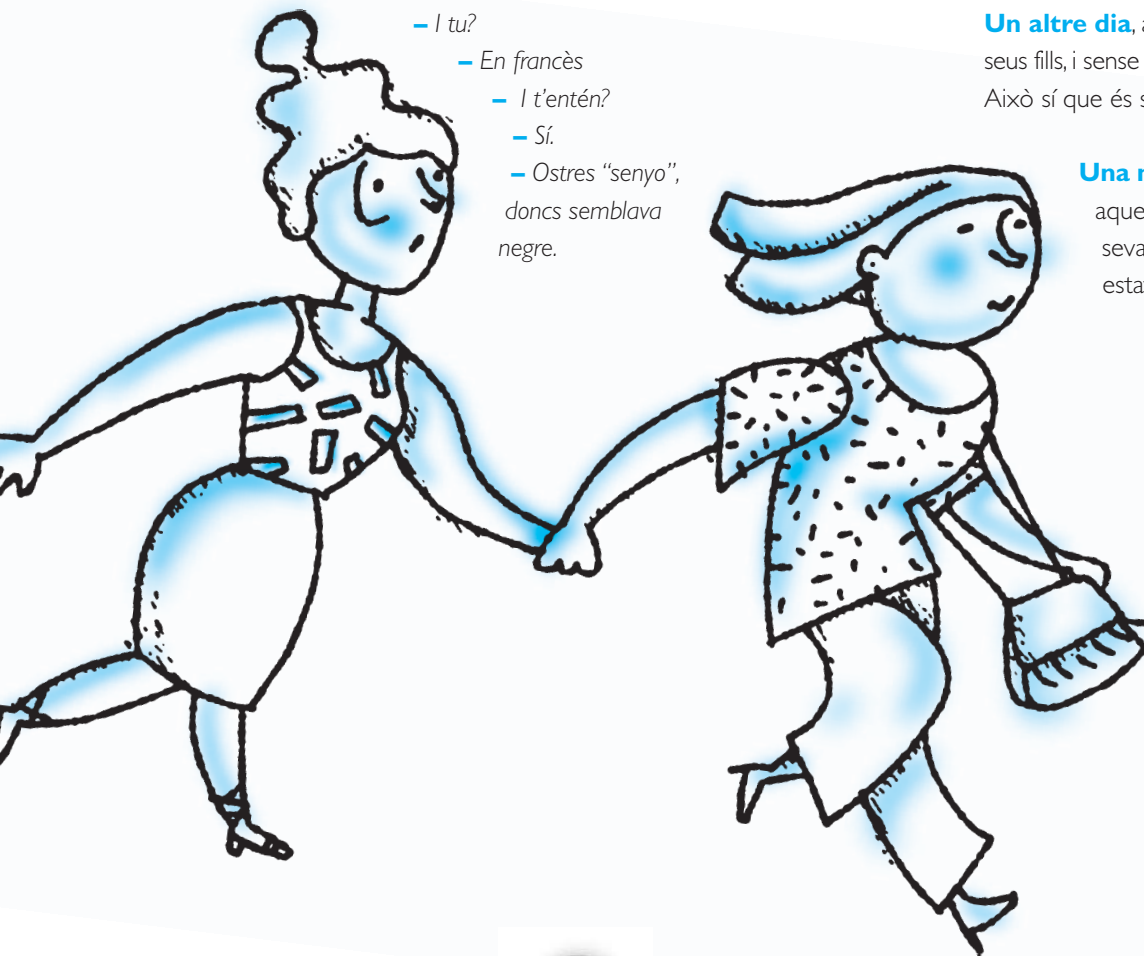
- *Nen, no hauries d'estar a l'escola a aquestes hores?*
- *És que les mestres estan de vaga*

(Evidentment l'excusa no va colar)

Va arribar un nen de raça negra i de parla francesa a l'escola. Els primers dies per tal d'afavorir la seva integració la mestra li parlava en francès. Està l'alumne conversant amb la mestra, quan entra una nena, que després d'escoltar la conversa, diu:

- "Senyo", què parla aquest?
- En francès
- I tu?
- En francès
- I t'entén?
- Sí.
- Ostres "senyo",
doncs semblava
negre.

Una mare de l'escola passava una època aclaparada entre els fills, la casa i la feina.

Un dia que anava sola pel carrer i s'esperava en el pas de vianants, per costum, va agafar la mà de qui tenia al costat i va ajudar a travessar una senyora.

En acabar aquesta li va donar les gràcies.

Un altre dia, al restaurant, va voler tallar el bistec dels seus fills, i sense adonar-se'n va tallar el seu i el del seu marit. Això sí que és ser eficient!

Una mestra molt atabalada es queixava que aquella màquina de calcular no funcionava, la seva companya li va fer adonar que el que estava marcant era el teclat del telèfon.

RELACIÓ DE MESTRES QUE HAN EXERCIT EN EL CENTRE AL LLARG D' AQUESTS 25 ANYS

S'ha intentat que no hi faltés ningú. Disculpeu qualsevol possible oblit. La tasca docent portada a terme no hagués estat possible sense la col·laboració del personal de l'equip d'assessorament psicopedagògic, logopedes, educació compensatòria, assistència social, membres de la junta de l'associació de pares i mares conserges, senyores de la neteja i monitors.

CURS 1976 -1977

Javier Allué
Dionisia Calvo
Mª Pilar Campo
Ramon Coma
Encarnación Fernández
Santiago Gallego
Jesús Mª García
Mª Luisa la Torre
Enric Mateo
Pedro Pastor
Mª Clara Prado
Montserrat Sanfeliu
Josep Saura
Mercè Saura
Mª Dolores Sellés
Mª Dolores Uña

CURS 1977 - 1978

Piedad-Sofia Araiz
Mª Teresa Armente
Josep Bosch
Mª Teresa Sánchez

CURS 1978 - 1979

Petra Blas
Angeles Jou
Adela Martínez
Rosa Pallaruelo
Montserrat Serra
Lurdes Soler
Eulogio Revilla

CURS 1979 – 1980

Mª Jesús Amador
Paula Andrés
Lorenzo García
Màxima Utrera

CURS 1980 -1981

Benedicta Alonso
Pascual Calvo
José Miguel Fernández
Montserrat Muntada
Manuel Rodríguez
Cesar Martínez

CURS 1981 - 1982

Esther Balaguer
Marta Bonastre
Antònia Cortijo

CURS 1982 - 1983

Josefina Alcaide
Mª Rosa Anton
Mercedes Ardany
Anna Mª Barbena
Eva Rodríguez

CURS 1983 - 1984

Amèlia Cadenas
Rosa Cuella
Mª Teresa Lahuerta
Ana Piñol

CURS 1984 -1985

Júlia Aguilar
Mª Dolores Benito
Blas Gómez
Mª Carmen Morillo
Berta Planas

CURS 1986 - 1987

Pedro Abia
Tomás Ferrer
Mª Cruz Martín
Victòria Elias

CURS 1987 - 1988

Mª Isabel Ciurana
Teresa Duatis
Mª Teresa Ibern
Cristina Marsal
Mª Antònia Quirant
Tirsa Orquin

CURS 1988 -1989

Abelardo López
Marta Pros
Pilar Ordás
Roser Soler

CURS 1989 - 1990

Núria Cervera
Rosa Cubos
Mª Eugènia Moros

CURS 1990 -1991

Mercè Boba
Montserrat Real

CURS 1991 - 1992

Anna Gavalà

CURS 1992 -1993

José António de Arnedo

CURS 1993 -1994

Laura Aparicio
Margarita Martín.

CURS 1996 -1997

Núria Pont

CURS 1997 -1998

Mª Teresa López

CURS 1998 -1999

Mònica Palao

CURS 1999 - 2000

Mª Jesús Palomo

CURS 2000 - 2001

Lluïsa Socías

CURS 2001- 2002

Mònica Miquel

*Mestres que han impartit
l'educació religiosa en el centre:*
Estrella Fernàndez
Mª Engràcia Navarro.

*Mestres que han impartit
català en el centre:*

José Alarcón
Nelida del Cid
Nuria Janer
Ana Mª Martín
Antonio Mulet
Pilar Perna
Carmen Recasens

*Mestres que han estat
directors del centre:*

Josep Saura
Jesús Mª García
Santiago Gallego
José Miguel Fernández
Eva Rodríguez
Anna Barbena
Berta Planas

AGRAÏM LA COL·LABORACIÓ D'INSTITUCIONS, ALUMNES, EXALUMNES, PARES, MARES,
MESTRES, PERSONAL NO DOCENT I DE TOTS AQUELLS QUE D'UNA MANERA
O ALTRA HAN CONTRIBUÏT EN L'ELABORACIÓ D'AQUEST LLIBRE.
MOLT ESPECIALMENT A L'INSTITUT MUNICIPAL D'EDUCACIÓ DE L'AJUNTAMENT
DE MATARÓ, QUE HA PUBLICAT L'EDICIÓ.

A TOTS ELLS, GRÀCIES

ESCOLA PÚBLICA ÀNGELA BRANSUELA // Ronda Sant Oleguer, 76. Mataró 08304 // 93 796 09 89
EDITA // Ajuntament de Mataró // Juny 2002

IMPRESSIÓ // Gràfiques Solà
DISSENY GRÀFIC // Gasull-Bonamusa
IL·LUSTRACIONS // Regina Bonamusa // Carrasco

ACTIVITATS DELS 25 ANYS

CONSTRUCCIÓ D'UNA PANCARTA COMMEMORATIVA • FESTA D'INAUGURACIÓ AMB JOCS
GEGANTS. PARTICIPACIÓ DE TOTA LA COMUNITAT EDUCATIVA I ESTAMENTS DE LA CIUTAT •
CONCURS LOGOTIP COMMEMORATIU DEL 25è ANIVERSARI I DIVULGACIÓ • CONFECCIÓ DE
DESSUADORES, SAMARRETES I MOCADORS AMB LOGOTIP DE LA NOSTRA GEGANTA ANGELETA
• GUARDONAR I DISFRESSAR LA GEGANTA ANGELETA • DIUMENGE ESPORTIU PER A TOTA LA
COMUNITAT • DIUMENGE AMB JOCS TRADICIONALS • FESTA DE CARNAVAL I DISFRESSA DE
"GRADUATS DE 25 ANYS" PER A TOTS • CREACIÓ I DIVULGACIÓ DE LA PÀGINA WEB •
TROBADA I ESMORZAR DE GEGANTS I GEGANTERS • PARTICIPACIÓ DELS GEGANTS I CASTELLERS
DE LA CIUTAT • EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES I TREBALLS QUE REFLECTEIXEN ACTIVITATS D'AQUESTS
25 ANYS • XERRADA PEDAGÒGICA A NIVELL INSTITUCIONAL PER SALVADOR CARDÚS • XERRADA
A CÀRREC D'UN PROFESSIONAL ALS PARES D'EDUCACIÓ INFANTIL • CONFECCIÓ DEL LLIBRE
COMMEMORATIU DELS 25 ANYS • FESTA I SOPAR DE CLOENDA OBERT A TOTA LA COMUNITAT
EDUCATIVA ACTUAL I ANTERIOR I ESTAMENTS DE LA CIUTAT

ESCOLA PÚBLICA
ÀNGELA BRANSUELA

Ajuntament de Mataró